

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/968/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7213215629
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oto Jurčo
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7213215629.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ota Jurča a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Anny Slovinskej v právnej veci žalobkyne U. T., S. Q., bývajúcej v P. Z. Č.. XX, zastúpenej JUDr. Kristínou Piovarčiovou, advokátkou Advokátskej kancelárie so sídlom na Štúrovej 20 v Košiciach, proti žalovaným 1. U. Q., trvale bývajúcej na W. Č.. XX v Č., Q. Č. A. Č.. X, P., 2. E. T., bývajúcemu na W. XX v Č., Q. Č. A. Č.. X, P. a 3. E. T., trvale bývajúcemu na G. Č.. XX R. P., Q. Č. A. Č.. X R. P., v konaní o náhradu škody, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 18C/128/2013-66 zo dňa 5.9.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej zamietavej časti, vo výroku o splatnosti istiny a vo výroku o trovách konania.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa rozsudkom zaviazal žalovaných v 1., 2. a 3. zaplatiť žalobkyňi spoločne a nerozdielne sumu 434 eur s 5,15 % úrokom z omeškania ročne ročne od 13. 6. 2014 do zaplataenia, ktorú dlžnú sumu im súd povolil splácať v mesačných splátkach vo výške 60 eur, vždy do 20. dňa v mesiaci v prospech žalobkyne vopred, pod následkom straty výhody splátok. Splatnosť prvej splátky je dňa 20. 10. 2014. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol, rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Žalovaných v 1., 2., 3. rade zaviazal zaplatiť na účet Okresného súdu Košice II súdny poplatok za návrh na začatie konania vo výške 26 eur, v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Rozsudok odôvodnil tým, že žalobkyňa sa domáhala náhrady škody, ktorú jej spôsobili žalovaní dňa 4.9.2010, keď bola nimi napadnutá na Č. K. Č.. X R. P. pri kontajneri. Žalovaný v 2.rade ju udrel palicou po hlave, následkom čoho odpadla, kedy malo dôjsť ku krádeži šperkov. Presne nevedela, ale keď sa prebrala, už ich nemala na sebe.

Súd z obsahu trestného spisu 7T 126/12 zistil, že rozsudkom zo dňa 19. 3. 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť v ten istý deň bola žalovaná v 1. rade a žalovaný v 2. rade uznaní vinnými zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 156 a § 364 Tr. zák., ktorého sa dopustili na tom skutkovom základe, že spolu so žalovaným v 3. rade dňa 4. 9. 2010 v čase okolo 9,00 hod. pri veľkokapacitnom kontajneri na Č. Č.. X R. P. napadli žalobkyňu údermi palicou do hlavy, kopancami a ťahaním za vlasy po zemi v dôsledku čoho, táto utrpela podvrtnutie krčnej chrbtice, pomliaždenie záhlavia ľahkého stupňa s dobou liečenia 14 dní. Za to im bol uložený trest odňatia slobody 12 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov. Aj keď obžaloba podaná na súd obsahovala aj obvinenia žalovaných v 1. a 2. rade z odcudzenia zlatých

šperkov žalobkyni, čo bolo kvalifikované ako zločin lúpeže, tento skutok žalovaných v konaní preukázaný nebol.

Z ďalšieho trestného spisu 4T 58/11 vyplýva, že žalovaný v 3. rade bol rozsudkom zo dňa 19. 3. 2012 právoplatným 2. 4. 2012 uznaný vinným zo spáchania prečinu výtržníctva a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 364 a § 156 Tr.zákona na tom istom základe ako žalovaní v 1. a 2.rade. Žalovanému v 3.rade bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov nepodmienečne. Zhodne ako v trestnom konaní vedenom proti žalovaným v 1. a 2. rade, aj vo vzťahu k žalovanému v 3. rade bola obžaloba podaná vo vzťahu ku skutku odcudzeniu náušnic a retiazky, ku ktorému malo dôjsť pri fyzickom útoku na žalobkyňu, kvalifikovanému ako zločin lúpeže. Nakoľko nebolo preukázané, aby žalovaný olúpil žalobkyňu o zlaté šperky, toto konanie bolo z predmetu skutku vypustené.

Súd prvého stupňa vychádzajúc z § 135 ods. 1,2 O.s.p., podľa ktorých je súd viazaný rozhodnutím príslušným orgánom o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal a ak bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza.

Súd prvého stupňa preto vychádzal z rozhodnutí v trestnom konaní, v ktorých boli žalovaní uznaní vinní za ublíženie na zdraví a aj z toho, že pre zločin lúpeže neboli uznaní vinní a ani v občianskom súdnom konaní sa nepodarilo preukázať, aby žalovaní svojím konaním žalobkyni spôsobili aj vecnú škodu odcudzením zlatých náušnic a retiazky. V oboch trestných konaniach bolo vykonané rozsiahle dokazovanie na zistenie priebehu skutku zo dňa 4.9.2010, pri ktorom malo dôjsť k napadnutiu žalobkyne. Výpovede žalobkyne a žalovaných boli tak v tomto, ako aj v trestnom konaní zhodné a svojich tvrdení sa pridrižovali aj v rámci konfrontácie vykonanej v trestnom konaní. Lekárske správy a výpoveď svedka Dunu spochybnili tvrdenia žalobkyne, že pri jej napadnutí žalovanými jej súčasne boli odcudzené aj šperky, ktoré mala mať na sebe. Vzhľadom na dôkaznú situáciu, došlo aj k zmene právnej kvalifikácie skutku, keď bol vypustený skutok odcudzenia šperkov, pre ktorý bola na žalovaných podaná v trestnom konaní obžaloba. V občianskoprávnom konaní nedošlo k zmene dôkaznej situácie a doposiaľ vykonané dôkazy nepodporujú záver, že žalovaní odcudzili žalobkyni cennosti a žalobkyňa v občianskom konaní neuviedla žiadne iné dôkazy majúce vzťah k meritu veci, ktoré by boli spôsobilé zmeniť právne posúdenie veci. Žalobkyňa teda v konaní neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k časti nároku na náhradu škody za odcudzenie veci. Súd prvého stupňa vychádzal z ust. § 120 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého žalobkyňa zaťažovala okrem povinnosti tvrdenia aj preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Neunesenie dôkazného bremena má za následok procesný neúspech účastníka v spore ohľadne tej časti jeho nároku, ktorú v konaní súd vzhľadom na dôkaznú situáciu v spore nemohol považovať za preukázanú. Keďže žalobkyňa v konaní podľa súdu prvého stupňa neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k časti nároku na náhradu škody za odcudzené veci, súd žalobu v tejto časti zamietol.

Podľa § 420, 424 a 438 OZ v spojení s ust. § 444 Obč.zákonníka zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne na náhradu za bolesť, pričom vychádzal z ust. § 2 a 3 zák. č. 437/2004 Z.z. a potom vychádzajúc z charakteru poškodenia zdravia žalobkyne, ako bolo vymedzené v skutku z ktorého spáchania boli žalovaní uznaní vinnými, ako aj z lekárskeho posudku o bolestnom E.. E. P. došiel k záveru, že žalobkyni patrí právo na odškodnenie bolestného za pomliaždenie záhlavia a podvrtnutie krčnej chrbtice. Podľa lekárskeho posudku z 12.5.2014 poškodenie zdravia bolo ohodnotené podľa bodu 3 ako pomliaždenie hlavy bez otrasu mozgu s počtom 5 tich bodov a podvrtnutie krčnej chrbtice bolo ohodnotené podľa položky 104 prílohy k zákonu 437/04 na 25 bodov, čo úhrne zodpovedá nároku na bolestné v rozsahu 30 bodov. Z oznámenia Ministerstva zdravotníctva SR č. 172/09 Zb. vyplýva, že na rok 2009 bola opatrením ministerstva stanovená výška odškodnenia za bolesť za 1 bod v sume 14,46 €, preto nárok žalovanej na odškodnenie bolestného činí 434 € (30 bodov x 14,46 €). Podľa súdu prvého stupňa patrí žalobkyni aj právo na úroky z omeškania podľa § 517 ods. 1,2 OZ v spojení s nariadením vlády č. 87/95 Zb.. V tomto prípade výška úroku činí 5,15 € (5 + 0,15 %). Počiatok omeškania dňom 3.6.2014 bol stanovený v nadväznosti na prvú preukázanú výzvu na plnenie adresovaných žalovaným a tým bolo doručenie žaloby. Táto podmienka bola u všetkých žalovaných splnená 11.6.2014, takže ku dňu 12.6.2014 boli povinní zaplatiť uplatnenú náhradu škody a od nasledujúceho dňa, teda od 13.6.2014 sa dostali do omeškania. V prevyšujúcom rozsahu úroky z omeškania súd prvého stupňa žalobkyni nepriznal. V zhode s ust. § 160 O.s.p. so súhlasom žalobkyne bolo žalovaným umožnené splniť dlh v splátkach po 60 € pod následkom straty výhody splátok.

Rozhodnutie o zaplatení súdneho poplatku odôvodnil súd prvého stupňa ust. § 2 ods. 2 zák. 71/92 Zb., keď vychádzal z toho, že žalobkyňa bola podľa § 4 zákona 71/1992 Zb. zo zákona oslobodená od úhrady súdnych poplatkov. Výška súdneho poplatku predstavovala 26 €, preto k tejto sume súd zaviazal žalovaných.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., keď vychádzal z toho, že pomer úspechu a neúspechu sporných strán je v zásade zhodný, preto žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa. Žiadala zmeniť napadnutý rozsudok a zaviazat žalovaných v 1. a 2.rade spoločne a nerozdielne zaplatiť jej sumu 361,81 € s úrokom z omeškania 5,15 % ročne od 13.6.2014 do zaplatenia a zaplatiť jej sumu 434 € s 5,15 % úrokom ročne od 13.6.2014 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a uložiť žalovaným v 1.,2. a 3.rade zaplatiť jej trovy konania do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolanie odôvodnila tým, že žalovaní sa pred orgánmi činnými v trestnom konaní priznali dobrovoľne k odcudzeniu zlatých predmetov a navyiac po vytrhnutí náušnic z uší mala viditeľné zranenie, za ktoré jej bolo priznané odškodnenie vo forme bolestného. Nesúhlasila ďalej, aby žalovaní v 1.,2., a 3.rade jej škodu splácali po 60 eur mesačne, pretože žalovaní sú traja, takže im nič nebráni, aby ju spoločne a nerozdielne zaplatili. Ďalej namietala, že napriek tomu, že vo veci mala viac ako 50 % úspech, súd jej nepriznal náhradu trov konania, čo nijakým spôsobom neodôvodnil, okrem citácie zákona. Keďže trovy vynaložila účelne na uplatnenie svojho práva a výška plnenia závisela od znaleckého posudku, súd o trovách mal rozhodnúť podľa § 142 ods. 3 O.s.p.. Uplatnila náhradu trov konania v sume 296,99 €.

Žalovaní sa k odvolaniu nevyjadrili.

Odvolací súd podľa § 212 ods. 1,3 v spojení s ust. § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania preskúmal rozsudok v jeho napadnutej zamietavej časti a vo výroku o splátkach a o trovách konania a dospel k záveru, že neboli dôvody ani pre zmenu ani pre zrušenie rozsudku v tejto časti.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a k odvolaniu žalobkyne udáva, že sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa o tom, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno o odcudzení zlatých predmetov, pretože ani v priebehu trestného konania, ani v priebehu občianskoprávneho konania nebolo preukázané, že by práve títo žalovaní zlaté predmety žalobkyne odcudzili. Výpoveď v prípravnom konaní na ktorú poukazuje žalobkyňa v odvolaní nemala po vykonaní dokazovania v trestnom konaní vplyv na upustenie spod obžaloby pre trestný čin lúpeže, pretože pre iné dôkazy v trestnom konaní, ako to uviedol súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku, bolo trestné konanie zavŕšené oslobodzujúcim rozsudkom pre trestný čin lúpeže. Ani z lekárskeho potvrdenia o ublížení na zdraví nevyplýva, že by mala žalobkyňa poškodené ušnice v dôsledku vytrhnutia náušnic. V civilnom konaní žalobkyňa ani neprodukovala žiadne dôkazy, a to ani pred súdom prvého stupňa, ani v odvolacom konaní, ktoré by jednoznačne preukázali, že práve títo žalovaní žalobkyne odcudzili zlaté predmety a že vôbec k odcudzeniu došlo. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na výpoveď žalobkyne pred vyhlásením rozsudku, kedy po poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. uviedla, že návrhy na doplnenie dokazovania nemá, ani nové prednesy v konaní.

Pokiaľ ide o druhú námietku, že žalobkyňa nesúhlasí s plnením v splátkach, odvolací súd zo zápisnice z pojednávania pred vyhlásením rozsudku zistil, že žalobkyňa súhlasila so splácaním dlhu vo výške 60 € mesačne, teda nebol dôvod na zmenu rozhodnutia ani v tejto časti odvolacím súdom, keďže žalobkyňa nepreukázala zlepšenie sociálnych pomerov na strane žalovaných.

K námietke v súvislosti s posúdením náhrady trov konania podľa § 142 ods. 2 a nie 142 ods. 3 O.s.p. odvolací súd udáva, že súd prvého stupňa nevychádzal zo znaleckého posudku, ale zo svedeckej výpovede E.. H. A. a z listinných dôkazov, ktoré sa nachádzali v trestnom konaní.

Za tohto stavu podľa odvolacieho súdu správne rozhodol súd prvého stupňa rozhodnutím, ktorým žalobu zamietol, aj rozhodnutím, ktorým povolil splátky po 60 € a správne rozhodol aj o trovách prvostupňového konania, preto odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O.s.p..

V odvolacom konaní odvolateľka nemala úspech a žalovaní náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili, preto odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák.č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.